Door Ruud van den Berg, Gerard Daandels
& Jan Nelissen

‘Van Zandkant tot Geleer’

De geschiedenis van een
bruisend stukje Heeswijk

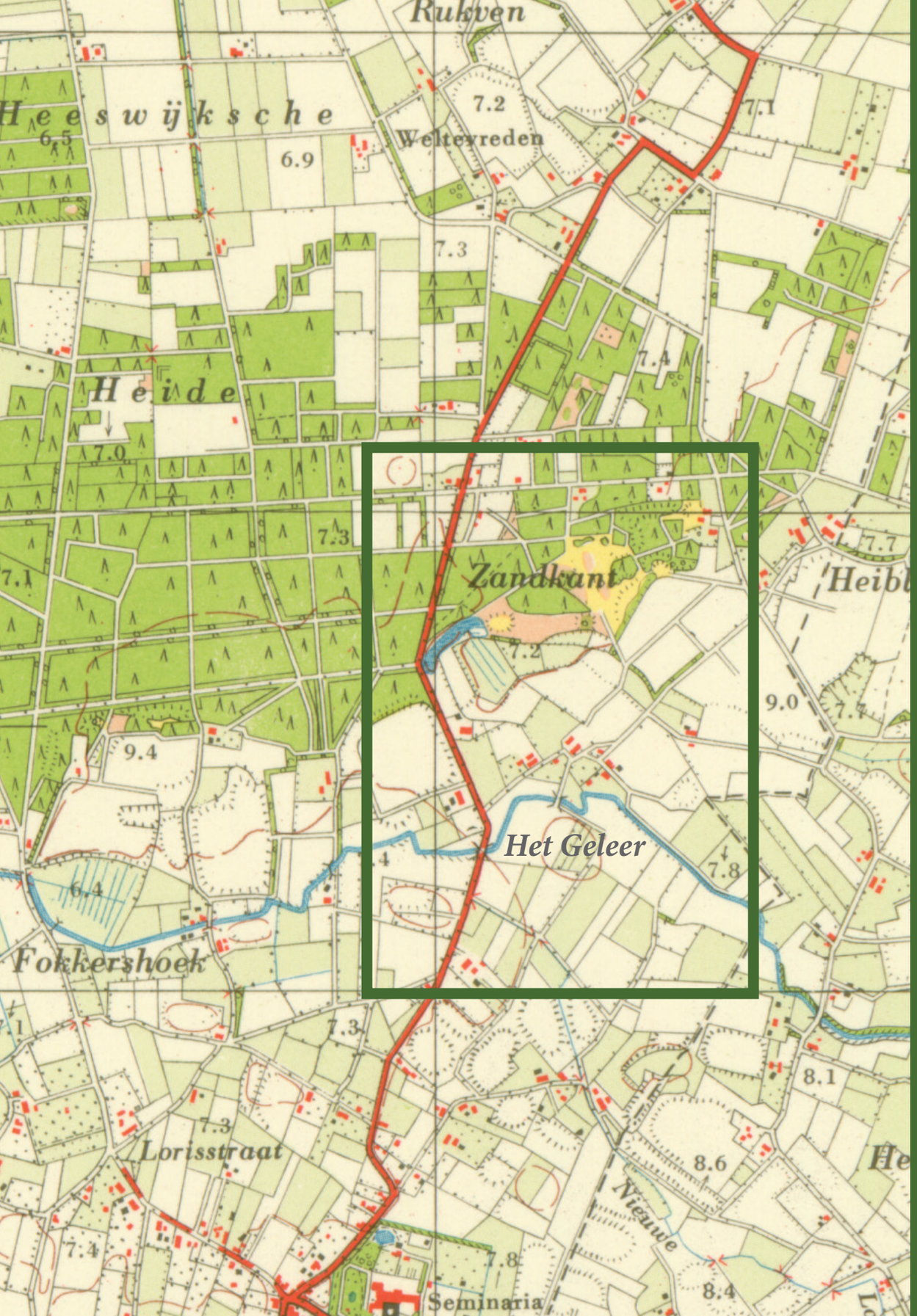

‘Van Zandkant tot Geleer’

De geschiedenis van een bruisend stukje Heeswijk over de periode 1956 - 2014

Deze brochure is geschreven in opdracht van Stichting Het Geleer.

Door Ruud van den Berg, Gerard Daandels en Jan Nelissen.

De achtergrondinformatie van deze brochure is o.a. afkomstig uit “De Wildhorst 1956 – 2006 Geschiedenis van een recreatiepark en van het ontstaan van Het Geleer”, dat eveneens is uitgegeven door Stichting Het Geleer en dat is onderzocht en geschreven namens Heemkundekring De Wojstap door Bart van Schijndel m.m.v. Frans Dohmen. Daarnaast hebben de schrijvers kunnen putten uit hun jarenlange ervaring als bestuursleden van de Stichting Het Geleer en haar rechtsvoorgangers.

Vormgeving:
Gerard Daandels

Fotoverantwoording:
De foto's zijn afkomstig uit het archief van Heemkundekring De Wojstap.
Verder hebben Riet de Been, Tonny Dielissen en Mario Sigmans foto's uit hun bezit beschikbaar gesteld.

Uitgave: Stichting Het Geleer, Heeswijk-Dinther juni 2014
Eerste druk, eerste oplage.

Alle rechten zijn voorbehouden aan Stichting Het Geleer. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van rechthebbende Stichting Het Geleer.

INLEIDING

Menig Heeswijkenaar, die de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, zal het zich nog herinneren. In het begin van de vijftiger jaren van de vorige eeuw ronkten in de Heeswijkse bossen, nabij het daar gelegen ven, enkele keren per jaar de motoren van de gebroeders Dirkx en Jan Clynck. Dat waren in die tijd sprekende en herkenbare namen van motorcrossers, die zondag na zondag, door Oost-Brabant trokken om elkaar op de motor te bekampen. De crossers kwamen twee, drie keer per jaar naar Heeswijk om op de Zandkant wedstrijden te rijden voor de Zuid-Nederlandse Motorcrossbond. Zo deden zij dat ook in Schijndel, Boekel, St. Anthonis en nog andere plaatsen.
De Zandkant lag in het gebied ten noordoosten van de Leijgraaf, in die tijd "de Meer" genoemd. De huidige Meerstraat is daarnaar genoemd. De Zandkant werd grofweg begrensd door de huidige Meerstraat, de

'Heine Gat', een prachtig ven.

Het ven in de Heeswijkse bossen werd in de volksmond "Heine Gat" genoemd, omdat het gelegen was op amper 100 meter vanaf de boerderij van Hein Sigmans. En ook Hein Sigmans droeg een eretitel. Dat was Hein van Toon van Keesse en niemand minder.

Heibloemsedijk en de huidige Zandkant. Het gebied bestond uit lichte akkerbouwgrond, een deel van de Heeswijkse bossen en niet te vergeten de Kleuskesberg, genoemd naar de daar wonende familie van Klaas van Lokven. Alle genieters van de motorcross hebben als kind ook

genoten van het spelen in het rulle zand van de Kleuskesberg.

De motorsport heeft slechts enkele jaren gebruik kunnen en mogen maken van de in de Heeswijkse bossen spontaan aangelegde crossbaan.
Enkele ondernemende Heeswijkenaren liepen met grootse plannen rond en wilden een vakantiepark met bungalows oprichten. Zij hadden daarvoor het oog laten vallen op het gebied van de Zandkant.
Op die plek zou in 1957 en volgende jaren bungalowpark "De Wildhorst" uit de grond verrijzen.
Het bungalowpark was aanvankelijk in handen van een particuliere stichting. Omdat de verdere uitwerking van de plannen met meerdere tegenslagen te kampen heeft gehad, werd de particuliere stichting in het begin van de zestiger jaren omgezet in een gemeentelijke stichting. De recreatieve ontwikkelingen werden vanaf dat moment afhankelijk gemaakt van de Heeswijkse en later (vanaf 1969) van de Heeswijk-Dintherse politiek.
In het begin van de tachtiger jaren kwamen enkele gemeentebestuurders en het stichtingsbestuur tot de conclusie dat het ontwikkelen en beheren van bungalowparken en een camping geen overheidstaak is en kwam het geheel weer als particuliere stichting los te staan van de gemeente Heeswijk-Dinther.

Het grondgebied ten zuidwesten van de Leijgraaf werd in het verleden het Geleer genoemd. Het Geleer omvatte het gebied tussen de Meerstraat, de Pater van den Elzenstraat en de Koffiestraat. Dat gebied is in de loop der jaren weinig veranderd, alhoewel de bebouwing van de kern Heeswijk-Dinther aardig in die richting is opgerukt.

In 1988 heeft de Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther, in de volksmond nog steeds "De Wildhorst" genoemd, haar bezittingen verkocht aan de toenmalig directeur Cees de Been. De oorspronkelijke Stichting bleef bestaan en ging haar werkterrein verleggen. Er was een einde gekomen aan het exploiteren van bungalows, het zwembad en de camping.
De nieuwe doelstelling van de Stichting werd het initiëren en ondersteunen van sociaal-culturele en sociaal-maatschappelijke ontwikkelingen binnen de drie kernen van de toenmalige gemeente Heeswijk-Dinther.

Bij een nieuwe doelstelling hoorde ook een nieuwe naam. Omdat het werkterrein van de Stichting begonnen was aan de ene oever van de Leijgraaf (de Zandkant), werd in het begin van de negentiger jaren doelbewust voor een naam gekozen, die verbonden was met de andere oever van de Leijgraaf (Het Geleer).

Op die wijze werd de oorspronkelijke Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther omgedoopt tot Stichting Het Geleer. Dat is ook de reden dat de titel van deze brochure, die de geschiedenis van het ontstaan en de ontwikkelingen van De Wildhorst op hoofdlijnen beschrijft, onderstaande titel heeft meegekregen:

"Van Zandkant tot Geleer",

De geschiedenis van een bruisend stukje Heeswijk

In 2010 heeft het bestuur van Stichting Het Geleer aan Heemkundekring "De Wojstap" gevraagd om in de archieven te duiken en zoveel mogelijk feiten en omstandigheden te verzamelen, die te maken hebben gehad met het ontstaan van bungalowpark De Wildhorst. Bart van Schijndel en Frans Dohmen hebben namens "De Wojstap" vele uren besteed aan het doorzoeken van notulen van Stichting "De Wildhorst", Stichting "De Meerdonk" en haar rechtsopvolgers. Ook vele notulen van raadsvergaderingen van de gemeente Heeswijk en de gemeente Heeswijk-Dinther vermelden wetenswaardigheden over "De Wildhorst".
Bart en Frans hebben een zeer uitgebreide, gedetailleerde beschrijving gegeven van alle gebeurtenissen rondom het recreatiepark met als titel "De Wildhorst, geschiedenis van een recreatiepark en van het ontstaan van Het Geleer". De belangstellende lezer kan vanuit die beschrijving alle achtergronden van "De Wildhorst" tot zich nemen.

Het bestuur van Stichting Het Geleer vond, dat er naast die uitvoerige achtergrondbeschrijving ook een korte uiteenzetting op hoofdlijnen over de geschiedenis van De Wildhorst zou moeten komen. Een handzame brochure voor hem of haar die in korte tijd met een stukje Heeswijkse geschiedenis kennis wil maken.

Onderstaande bestuursleden van Het Geleer hebben zich daar enige tijd mee bezig gehouden en deze brochure samengesteld. Zij hebben daarvoor uiteraard kunnen putten uit de detailbeschrijving van "De Wojstap", waarvoor hartelijke dank. Ook de eigen jarenlange bestuurservaring als leden van de Stichting Recreatieoord en Stichting Het Geleer hebben een bijdrage geleverd aan hetgeen U in deze brochure leest.

Heeswijk-Dinther, juni 2014.

Ruud van den Berg
Gerard Daandels
Jan Nelissen

DE VOORGESCHIEDENIS

Heeswijk telt in 1950 ongeveer 2.000 inwoners. Het juk van de Duitsers is verdwenen en de sporen van de Tweede Wereldoorlog zijn overal in de Meierij van Den Bosch nog duidelijk zichtbaar. De Nederlandse economie is compleet verstoord en de oorlogsschade in ons land blijkt uitzonderlijk groot. Bijna 5 jaar lang was de rust van het dagelijkse leven verstoord. In de tweede helft van de jaren 40 en in het begin van de vijftiger jaren begint alles weer langzaam tot normale proporties terug te keren. Van overheidswege is alles erop gericht om het productieproces weer op gang te brengen; rond 1950 is het vrije handelsverkeer weer grotendeels hersteld.

In die tijd van wederopbouw is er geen sprake van luxe. De verwikkelingen in de Nederlandse overzeese gebiedsdelen en het verlies van Nederlands Indië spelen daarbij een grote negatieve rol. De mensen in die tijd beseffen maar al te goed dat alleen door geduld en hard werken een betere toekomst kan aanbreken. Men beseft eveneens dat er een sterke overheidsbemoeienis nodig is om alles in goede banen te leiden.

De overheid pakt die rol ook stevig op. Ze legt de basis van onder andere een geleide loonpolitiek, een bestedingsbeperking en een teeltregeling voor de landbouw. Werkgevers en werknemers mogen meepraten over de loonontwikkeling, maar dan wel binnen het strakke kader dat door Den Haag is uitgevaardigd. Door de opleving van de economie ontstaat er, met in het achterhoofd nog de magere jaren ’40-’45 , behoefte aan meer consumptie. De eerste symptomen van een grotere welvaart beginnen zich af te tekenen. De economie dreigt oververhit te geraken. De export loopt daardoor mede gevaar met als gevolg een negatieve betalingsbalans. De rijksoverheid wil in die tijd een matiging van de binnenlandse bestedingen ten gunste van de vergroting van de export en om dat te bereiken wordt er in 1957 een bestedingsbeperking afgekondigd. De hongerwinter tijdens de oorlogsjaren laat men achter zich met de gedachte “dat was eens en nooit meer…”. Het gevolg is wel dat overheid een strakke sturing oplegt o.a. inzake de teeltregelingen voor het agrarisch bedrijfsleven.

Ook aan het kleine Heeswijk gaan bovengenoemde ontwikkelingen en maatregelen niet ongemerkt voorbij.
Een extra probleem is, dat kleine gemeenten absoluut niet over een bouwvolume kunnen beschikken. Het bouwvolume dat beschikbaar is, wordt besteed aan de grote steden en dan nog vooral de steden in de Randstad. Dat is in die tijd het hart van de Nederlandse economie. Alleen de broodnodige herbouw van boerderijen, huizen en de reparaties van de grootste beschadigingen aan kerken en openbare gebouwen heeft buiten de Randstad prioriteit.
Economisch gezien staat alles op een laag pitje en is het bijzonder rustig in de kleine dorpen op het platteland. Het is een unicum als een bedrijf van buiten de gemeentegrenzen zich in een gemeente als Heeswijk komt vestigen.

HEESWIJK MEE IN DE VAART DER.....

Na de oorlogsjaren komt ook in Heeswijk het sociale leven weer op gang.

De Boerenbond Heeswijk , die aan het eind van de negentiger jaren van de 19e eeuw op initiatief van Norbertijn Pater Gerlacus van den Elzen samen met enkele vooruitstrevende agrarische ondernemers nagenoeg als eerste standsorganisatie is opgericht, stimuleert allerlei activiteiten voor de eigen leden en niet te vergeten de agrarische jeugd.

De middenstanders van Heeswijk zijn verenigd in een ondernemersvereniging. Bertje van den Berg, handelaar in granen en veevoer, is daar in die jaren de voorzitter van. Op meerdere momenten zwengelt voorzitter Bertje (en toch was hij niet zo klein van postuur!) binnen de ondernemers-
vereniging de discussie aan op welke wijze Heeswijk en dan vooral de Heeswijkse middenstand in eco-
nomische zin "opgestoten kan worden in de op gang zijnde vaart der volken"!

In de boezem van die vereniging ontstaat het idee pogingen te ondernemen om in Heeswijk een vakantieoord te realiseren.

Bertje van den Berg, destijds voorzitter van de Ondernemersvereniging in Heeswijk, kijkt, ook op latere leeftijd, de verre toekomst in.

Voorzitter Bertje van den Berg heeft een vooruitziende blik.
Vakantie en toerisme zijn in opkomst en zullen een grote vlucht gaan nemen, zeker als de groeiende welvaart doorzet. Heeswijk heeft met de Abdij van Berne en Kasteel Heeswijk een paar stevige culturele pijlers in huis om mensen van buiten aan te trekken en hier te laten verblijven. Het aantrekken van vakantiegasten kan voor de plaatselijke middenstand van groot belang zijn, is de visie, die de voorzitter van de middenstandsvereniging zijn leden voorhoudt. Vakantiegangers zouden de horeca bezoeken en boodschappen doen in de winkels. Een investering in een recreatiepark zou werk en omzet opleveren voor de Heeswijkse bedrijven.

Eerdere pogingen om het idee uit te werken zijn dan al een zachte dood gestorven, maar voorzitter Bertje van den Berg kan "zijn troetelkindje" niet los laten. Hij haalt het idee halfweg de vijftiger jaren weer van stal en werpt bij deze en gene een balletje op om het ook aan het rollen te krijgen. Bertje van den Berg ziet in die tijd dat het agrarisch bedrijfsleven veel sterker georganiseerd is dan zijn eigen middenstandsvereniging. Hij weet natuurlijk maar al te goed, dat bijna zestig jaar daarvóór vanuit de Abdij van Berne een grote stimulans is gekomen om de agrarische samenwerking tot stand te brengen. Dus ook voor zijn idee klopt hij bij de "witheren" aan en krijgt van die zijde de nodige adhesie, mits het plan maar goed georganiseerd wordt.

In kleine kring worden er nog meer personen gepolst, men heeft al een locatie op het oog en er wordt contact gelegd met de consul van de ANWB, de heer Harry Jansen uit Veghel. Via de consul komt er contact met de heer Laming van het hoofdkantoor van de ANWB in Den Haag. De heer Laming geeft in een bescheiden maar duidelijk rapport aan dat er wel degelijk perspectief bestaat om het idee verder uit te werken. Norbertijn Michel van Helvert, de tekenleraar van het Gymnasium en later ook wel eens de priester-architect genoemd, wordt gevraagd om enkele schetsen van bungalows te maken.

Ruwweg omsloten door de Meerstraat, Heibloemsedijk en de Zandkant lag een open vlakte met een kleine zandverstuiving en een zandduin met aangrenzend ven, het zogenaamde 'Heine Gat'. De rest was bedekt met bos en er lagen ook enkele akkers in het gebied. Dit was de beoogde locatie voor het bungalowpark.

De rapportage van de ANWB en de schetsen van Michel van Helvert worden op tafel gelegd bij twee belangrijke organisaties: de Provinciale Planologische Dienst (de PPD) in Den Bosch en de Kampeerraad in Amersfoort. Tijdens een bezoek aan de beoogde locatie steken de vertegenwoordigers van de PPD en de Kampeerraad hun enthousiasme over het idee niet onder stoelen of banken en ze zeggen hun volledige medewerking toe. Er is veel voorwerk verricht en er zijn voldoende positieve geluiden om het plan door te zetten!

DE OPRICHTING VAN EEN STICHTING……

De initiatiefnemers beseffen snel dat het plan, mits het echt gestalte zou kunnen krijgen, te groot is voor de middenstandsvereniging om daarmede aan de slag te gaan.
Er zouden stevige besluiten moeten worden genomen op economisch, sociaal en ethisch terrein, die men niet toevertrouwt aan het bestuur van een middenstandsvereniging. Er is onvoldoende slagkracht om doortastende besluiten te nemen in verband met de verenigingsstructuur. Besluitvormingsprocedures zouden veel te veel tijd in beslag nemen.
Er moeten "zwaardere" personen aangetrokken worden, die bereid zijn de kar te trekken. Zij moeten over voldoende tijd en deskundigheid beschikken om het plan verder vorm en inhoud te geven.
Kortom er moet sprake zijn van een professionele aanpak.
Dat dit laatste nodig is, blijkt wel uit datgene wat er zich op dat moment afspeelt: de toenmalig burgemeester van de Veerdonk heeft terloops van de plannen gehoord, bespreekt dat in het College van Burgemeester en Wethouders en het College besluit terstond om Wethouder Marinus Bosch op pad te sturen om met de grondeigenaren aan de Zandkant te gaan onderhandelen. Wat Marinus Bosch (en de rest van het College) niet weet, is het feit dat de initiatiefnemers ook zelf al voorzichtig contact hebben gelegd met de grondeigenaren! Zo'n onprofessionele aanpak heeft natuurlijk een prijsverhogend effect op de beoogde gronden.

Bovenstaande overwegingen brengen de initiatiefnemers tot het besluit een stichting op te richten. Daarmede wordt het, in de middenstandsvereniging geboren, idee wel uit handen gegeven. Menige ondernemer heeft daar wel de nodige moeite mee. Men vreest, dat de voor de ondernemers beoogde doelen (meer omzet, meer werkgelegenheid op lokaal niveau) wel eens verloren zouden kunnen gaan. Ondanks dat wordt er toch, na rijp beraad, ingestemd met de oprichting van een stichting.

Op 17 november 1956 wordt ten huize van Bert van den Berg aan de Meerstraat A 257 in Heeswijk de oprichtingsvergadering gehouden.
Er zijn 7 "oprichters" aanwezig: de Heeswijkse ondernemers Bert van den Berg en Jan van Lith (handelaar in rijs- en rondhout), het hoofd van de jongensschool Jozef Strik, Norbertijn Alphons van den Hurk, sub-prior en boekhouder van de Abdij van Berne, Jan van Gent, gemeenteambtenaar, kapelaan van Aaken als geestelijk adviseur en Harrie Jansen, kuikenbroeder en consul van de ANWB en

wonende in Veghel. Als notulant heeft Harrie Jansen in Veghel (!), uit eigen middelen, al een stevige investering gedaan door voor 2 gulden een dik schrift aan te schaffen bij Boekhandel W. Schellen.

"Het waren allen mannen, want de dames van Heeswijk waren op dat moment nog niet in opmars", zou Alphons van de Hurk later in zijn "hun ontmoeting" schrijven.
Afgesproken wordt dat de heren van den Berg, van Lith, Strik, van Gent en van den Hurk bestuurslid worden. Kapelaan van Aaken moet de traditie uit die tijd hoog houden om als geestelijk adviseur namens de parochie te waken over de goede zeden. Over de rol van Harrie Jansen wordt op dat moment nog weinig vermeld. Later zal blijken dat bij de veelvuldige voorbesprekingen al de afspraak is gemaakt dat hij de beheerder zal worden van het toekomstige vakantiepark. Harrie Jansen wordt niet als zodanig door de oprichtingsvergadering benoemd, maar besloten wordt dat hij het secretariaatswerk van de Stichting gaat verzorgen, "omdat hij toch de administratie gaat doen"!

HET OORSPRONKELIJKE PLAN……

Tijdens de eerste maanden na de oprichtingsvergadering wordt duidelijk dat er bij de voorbesprekingen al vele contouren van het beoogde plan zijn getrokken. "Er moet een bescheiden bungalowpark komen met een beperkte investering. Het park moet gesitueerd worden op een, van de gemeente Heeswijk, te huren stuk grond van ongeveer 6 hectare. Die 6 hectare grond bestaat uit een stuk zandverstuiving met ven (genaamd "Heine gat") en is gelegen naast de boerderij van Hein Sigmans aan de Meerstraat.
De gemeente Heeswijk zal bovendien 2 ha. goede grond in het Broek moeten gaan ruilen tegen 4,5 ha. bosgrond aan de Zandkant dat in eigendom is van de familie van Lieshout.
Er moeten 10 bungalows, een beheerderwoning en een noodkantine gebouwd worden voor een totaal budget van f 65.000,-. De gemeente Heeswijk moet zorgen voor de terreinverlichting, de waterafvoer en de afrastering. In het voorjaar 1957 (!) zou het eerste vakantieseizoen moeten beginnen en het bestuur wil onderzoeken of er nog 20 forensenhuisjes meer gebouwd kunnen worden. Dat zou dan door particulieren moeten gebeuren voor eigen gebruik en tevens voor verhuur aan derden."

Gelet op hetgeen in dit oorspronkelijke plan is opgenomen, kan men de initiatiefnemers daadkracht niet ontzeggen. Het bestuur werkt met groot enthousiasme, met veel daadkracht en met een investering van enorm veel vrije tijd aan de plannen. Het ontbreekt het bestuur in feite maar aan één ding en dat is geld om alle plannen te verwezenlijken.
Het benodigd kapitaal zou moeten komen uit de uitgifte van aandelen tot een bedrag van f 30.000,- , zo mogelijk uit te zetten bij Heeswijkse middenstanders. Daarnaast zou de gemeente een geldlening moeten verstrekken voor de rest van het benodigd budget. De forensenhuisjes zouden door de particulieren zelf gefinancierd moeten

worden. Het is een te overzien plan, de investering is beperkt en het geheel lijkt gerealiseerd te kunnen worden. Door de kleinschaligheid zou het geheel ook te beheersen en te beheren zijn.

HET UITVOEREN VAN HET PLAN……

Inmiddels is er door de Stichting al een dagelijks bestuur gevormd om nog slagvaardiger te werk te kunnen gaan. Bert van den Berg wordt voorzitter, Jan van Gent secretaris en Jan van Lith gewoon lid van het Dagelijks Bestuur. Burgemeester van de Veerdonk wordt gebombardeerd tot ere-voorzitter van de Stichting. Baron van den Bogaerde zal gevraagd worden de rol van beschermheer op zich te nemen. "Anders kan zich wel eens een moeilijkheid gaan voordoen dat de Baron het bos van het Kasteel als wandelterrein zou verbieden"! Dat bos is gelegen tegenover de beoogde locatie van het toekomstige bungalowpark.

Het plan, dat ontstaan is in de boezem van de middenstandsvereniging, is intussen al opgewaardeerd tot het niveau van een Stichting met een competent bestuur. Het bestuur is er toch niet gerust op of er wel voldoende deskundigheid aanwezig is om de klus te klaren. Dat is de reden dat er besloten wordt een Commissie van Advies in de oprichtingsakte op te nemen en ook meteen te benoemen.
In die commissie komen meerdere bekende Heeswijkenaren terecht: Norbertijn Frans Gevers, provisor en econoom van de Abdij van Berne, Norbertijn van Helvert als deskundig ontwerper, huisarts Boutkan, Jan van Aspert , voormalig gemeenteontvanger en Gerard Pittens met een fiscaal-economische achtergrond.

Zand en nog eens zand...

Op 11 december 1956 passeert bij notaris Wedemeijer in Berlicum de oprichtingsakte van "Stichting Vakantieoord Wildhorst". De naam Wildhorst is door Michel van Helvert, na ruggespraak met confrater Alphons van den Hurk, bedacht. De naam "horst" of hoogte is geschikt voor het terrein van de "Heezikse bergen" met zijn vele stuifduinen. Het voorvoegsel "wild" zou een wilde woeste hoogte kunnen betekenen, maar men zou ook kunnen denken aan een hoogte, waar nog het nodige wild huist in die tijd. De laatste gedachte wordt later doorgezet bij de naamgeving van de gebouwde bungalows, want die krijgen de namen van dieren en vogels toegekend.
Alles wijst er op dat er door velen hard gewerkt wordt aan een bijzonder project dat Heeswijk zou moeten en kunnen opstuwen in de vaart der volkeren……. Vele vooraanstaande Heeswijkenaren zijn op een of andere wijze bij dit project betrokken. Pater van den Elzen heeft 60 jaar daarvóór vanuit de Abdij van Berne bewezen dat de Norbertijnen op het platteland tot veel in staat zijn. Ook nu is ieders hoop gevestigd op de "priestersteun", die er vanuit de Abdij wordt aangereikt.

DE PIONIERSTIJD NA DE OPRICHTINGSVERGADERING...

Er moet in korte tijd veel geregeld worden als men tenminste de ambitieuze begindatum, voorjaar 1957, wil halen als begin van het eerste vakantieseizoen in Heeswijk.
De bekende aanloopperikelen blijven de pas opgerichte Stichting niet bespaard.
Voortschrijdend inzicht ligt ten grondslag aan het idee om van de gemeente Heeswijk de grond niet te huren maar te kopen en daarna, eventueel gedeeltelijk, zelf te ruilen met "de buurlieden". Maar wie zal dat betalen……?

Het aantrekken van het benodigde kapitaal is een groot probleem, omdat het hebben van aandeelhouders bij een stichting nu eenmaal juridisch niet kan…… Een week nadat de oprichtingsakte is getekend, komt Jan van Aspert, die om zijn financiële expertise gevraagd is als lid van de Commissie van Advies, plotseling te overlijden. Jan wordt enkele dagen na zijn overlijden tijdens de bestuursvergadering herdacht en omdat in de statuten is vastgelegd dat de Stichting de "katholieke levensbeschouwing aanhangt" gaat die herdenking tijdens de vergadering gepaard met het bidden van 5 Onze Vaders en 5 Weesgegroeten voor de zielenrust van de overleden Jan.

Tot grote teleurstelling van het Stichtingsbestuur en de Commissie van Advies komen de adviseurs van het eerste uur van de Provinciale Planologische Dienst (PPD) en de Kampeerraad met een vernietigend oordeel over het ingediende plan. Het plan is in de ogen van de PPD en de Kampeerraad veel te bescheiden en er moet een veel grootschaliger aanpak komen. De Wildhorst moet goed en groots opgezet worden en zo vanaf het begin een uniek oord voor Nederland worden met minimaal 40 bungalows en een permanent hoofdgebouw. Er wordt een investering geraamd van f 300.000,-.
De gemeente Heeswijk moet qua

financiering een centrale rol spelen door de grond uit te geven in een goedkoop erfpachtcontract. Bovendien zou de gemeente garant moeten staan voor de betaling van rente en aflossing van de af te sluiten geldleningen.
De heren van de PPD en de Kampeerraad hebben dit voorstel uitgelegd en verdedigd in een vergadering van het College van Burgemeester en Wethouders van Heeswijk. Ter vergadering wordt besloten dat "alles" akkoord is. Het College geeft het bestuur van de Stichting toestemming om met de grondeigenaren te gaan onderhandelen. We schrijven dan begin 1957 , het jaar dat de ere-voorzitter als burgemeester afscheid van de gemeente Heeswijk neemt.

Later zal blijken dat er veel misverstanden ontstaan zijn over dat "alles akkoord" van het College. Het Stichtingsbestuur is zodanig onder de indruk van het pleidooi van de heren van de PPD en de Kampeerraad en van de snelle besluitvorming door het College dat men ter plekke van strategie wijzigt en de grootschalige aanpak omhelst! Spreekt men in november 1956 nog over een bescheiden plan met een beperkte investering van f 65.000,-, in januari 1957 gaat men verder met een grootschalig plan met een investering van f 300.000,-. Nog geen 3 maanden na de oprichting van de Stichting wordt het dagelijks bestuur gemachtigd om een lening van f 500.000,- af te sluiten!

Aan voortvarendheid en daadkracht ontbreekt het bij het College en het Stichtingsbestuur in zijn geheel niet! Klein en bescheiden beginnen, is in enkele maanden tijd omgebogen naar een groots plan met landelijke uitstraling. Die grote strategiewijziging kan niet zonder gevolgen blijven.
Nog in januari 1957 legt het Stichtingsbestuur het volgende verzoek op tafel bij de gemeente Heeswijk:

- het oorspronkelijke verzoek om grond wordt ingetrokken;
- de benodigde percelen moeten uitgegeven worden in erfpacht met een looptijd van 99 jaar. Daartoe hoorden ook de gronden van de omliggende eigenaren, die door de gemeente aangekocht zouden moeten worden;
- de gemeente moet zorgen voor de aanleg van water, elektriciteit en riolering en de aanleg en het onderhouden van wegen, paden en beplanting op het terrein;
- het bestaande ven moet uitgediept worden;
- de gemeente moet garant staan voor de betaling van rente en aflossing van de af te sluiten geldlening van f500.000,-.

In maart 1957 wordt tijdens de bestuursvergadering medegedeeld dat de gemeente Heeswijk het gehele verzoek van de Stichting heeft geaccepteerd. Het ruilen en de aankoop van de grond is geregeld op één klein stukje grond na. Er is maar één bestuurslid die de vraag stelt of de gemeente de mondelinge toezegging betreffende de medewerking ook op papier kan zetten, maar het vertrouwen in de mondelinge toezegging van het College is zo onmetelijk groot dat de schriftelijke goedkeuring wel komt. In dezelfde vergadering besluit het bestuur om aan de slag te gaan met de uitvoering van het plan!

Eén van de eerste bungalows, ontworpen en bedacht door Michel van Helvert o.praem en technisch uitgewerkt door de plaatselijke architect Loek van de Veerdonk. Het geheel was sprekend voor die tijd: sober doch doelmatig..

Architect Loek van de Veerdonk krijgt voor een "vriendenprijsje" de opdracht om de eerder geaccordeerde schetsen van Norbertijn van Helvert uit te werken. Aan de gemeente wordt gevraagd de waterleiding aan te sluiten en het paden- en wegenplan goed te keuren en uit te voeren. De vertegenwoordiger van de Kampeerraad heeft toegezegd dat de exploitatievergunning op korte termijn zal worden afgegeven. Niets staat de uitvoering nog in de weg…….. maar toch……..weer blijkt het onmetelijk vertrouwen dat mensen in elkaar hebben. Zonder dat er ook maar één streep op papier is gezet, gaat "het groot" van Heeswijk aan de slag.

ER WAS MAAR ÉÉN PROBLEEM……GELD!

De ambitieuze besluiten, die in de maanden januari en maart 1957 door zowel het Stichtingsbestuur als het College zijn genomen, leiden tot meerdere teleurstellingen. De onderhandelingen over de grondaankoop en de ruiling lopen niet soepel en succes blijft op onderdelen uit. De toezeggingen van het College van Burgemeester en Wethouders, die in januari zijn gedaan, worden niet op schrift gesteld en de onderhandelingen over de aankoop van een pand dat gebruikt zou kunnen worden als beheerderwoning en ontvangstruimte (café Stanserhorn) lopen vast.
Voortvarend als het bestuur van de Stichting tot nog toe geweest is, besluit

men “met de bouw met eigen personeel in eigen beheer te beginnen”!
In mei 1957 is er nog steeds geen bevestiging van de gemeente over de mondeling gedane toezeggingen. Het Stichtingsbestuur besluit zelf de toezeggingen op papier te zetten in de hoop dat op het gemeentehuis de handtekening wel verkregen zal worden.

Vele pogingen om de financiering rond te krijgen stranden steeds op het feit dat er geen schriftelijke bevestiging van de gemeente komt om garant te staan voor de betaling van de renten en de aflossingen van de leningen. Zonder dat er enig zicht is op financieringsmogelijkheden geeft het dagelijks bestuur toch opdracht om met de bouw te beginnen! De voorzitter betoogt in het voltallige bestuur de noodzaak van de opdrachtverlening om het afgesproken tijdpad te halen en krijgt achteraf goedkeuring van het gehele Stichtingsbestuur.

De opdracht wordt verstrekt en de officiële openingsdatum werd vastgesteld: 13 augustus 1957. Tijdens de hectische weken, die dan volgen, komt aan het licht dat de voortvarendheid van het bestuur qua tempo niet bijgehouden kan worden door de ambtenarij in het gemeentehuis van Heeswijk. Stukken zijn niet op tijd doorgestuurd naar Gedeputeerde Staten (GS) om de provinciale goedkeuring te krijgen. Als de stukken wel op het provinciehuis arriveren, gaan Gedeputeerde Staten (GS) niet akkoord met hetgeen er in Heeswijk is afgesproken: er is geen erfpachtovereenkomst afgesloten, de grondruiltransacties zijn niet notarieel vastgelegd en het rentepercentage van de af te sluiten lening is veel te hoog.

Een week voor de officiële openingsdatum blijken alle onderhandelingen met GS en geldschieters vast te lopen. Het lijkt erop dat het project ten einde zal lopen voordat het geopend wordt! Het is aan de inzet van de heer Gevers, econoom van de Abdij van Berne, te danken dat de buitenwacht geen weet kan krijgen van de interne perikelen tussen het Stichtingsbestuur en het gemeentebestuur. Hij weet via een bekende medewerker van een bevriende bank bij GS gedaan te krijgen dat het college van Burgemeester en Wethouders een bedrag van f 25.000,- als voorschot beschikbaar mag stellen, zodat het werk doorgang kan vinden.

Op 13 augustus 1957 wordt met veel tamtam de openingshandeling verricht en er wordt op de voortvarendheid van het Stichtingsbestuur en het College geklonken en gedronken.
Later blijkt uit de notulen van de bestuursvergadering dat het “daarentegen wel pijnlijk is voor de leveranciers dat er vrijwel nog niets betaald is”! De realiteitszin bij het bestuur en de Commissie van Advies is niet heel groot. In de maanden dat blijkt dat de financiering absoluut niet rond gaat komen en dat, alleen dankzij de inspanningen van econoom Gevers van de Abdij van Berne, een voorschot op tafel kan komen om de plaatselijke aannemers te betalen, worden er al discussies aangezwengeld over de aanleg van een zwembad en een tennisbaan! Er zou veel subsidie voor die zaken beschikbaar zijn!

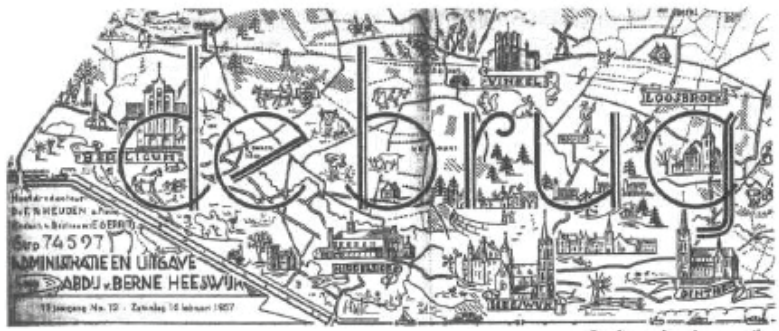

KIJKDAG
op „Wildhorst" te Heeswijk

Iedereen hier in de buurt weet nu wel, dat er sinds enkele maanden iets gaande is op 't terrein, waar de twee vorige jaren de Heeswijkse motorcross gehouden werd. Er worden vacantiehuisjes of bungalows gebouwd. Voorlopig nog maar een stuk of tien. Later zullen het er volgens opzet ongeveer 40 worden.

Als alles naar wens en verlangen verloopt, dan zullen de vakantiehuisjes op zaterdag 27 juli hun eerste bewoners krijgen. Het bestuur der Stichting Vakantieoord „Wildhorst" wil daarom op zondagmiddag 21 juli a.s. alle belangstellenden gaarne een „kijkdag" geven. Iedereen is van harte welkom: door deskundige voorlichting hopen wij U allen er een klaar beeld van te geven, hoe de zaken er nu bijstaan en hoe 't vakantieoord in de toekomst zal moeten worden. De naam der stichting, haar aard en de tot dusver gevolgde weg wordt terzijner tijd in dit blad wel nader belicht.

R. J. v. d. BERG,
Voorz. «Stichting Vakantieoord»
„Wildhorst"

Gasten op „Wildhorst"

Vele honderden bezoekers, zowel uit Heeswijk als daarbuiten, zijn verleden zondag, zoals we gevraagd hadden, een kijkje komen nemen op „Wildhorst". Die grote belangstelling heeft ons werkelijk aangenaam getroffen en we betuigen daarom op deze plaats aan allen, die aan ons werk hun aandacht hebben willen schenken, onze welgemeende dank.

Het was voor ons een grote voldoening, te mogen vernemen, dat de bouw der vakantiehuisjes en de inrichting ervan in #t algemeen ten zeerste bewonderd werden. Dat versterkt in ons het vertrouwen, dat de opzet der bungalows werkelijk aan behoorlijke eisen voldoet en dat ze ook bij de toekomstige bewoners in de smaak zullen vallen. Dat is belangrijk, niet alléén voor „Wildhorst" zelf, maar ook voor heel Heeswijk. De mensen, die in Heeswijk vakantie komen houden, moeten in alle opzichten voldaan naar huis terugkeren.

In dit verband vraag ik nog voor één punt uw aandacht. We moeten tegenover de toekomstige bewoners der bungalows op „Wildhorst" de regels der goede gastvrijheid in acht nemen. Zij willen rustig en ongestoord van hun vakantie komen genieten en betalen daar zelfs een behoorlijk bedrag voor. We moeten hen daarom niet hinderen door onze ongewenste belangstelling, nog veel minder door onze ongepaste nieuwsgierigheid. Daarom geen zwerm kijkers op 't terrein en geen platgedrukte neuzen tegen de ramen der huisjes. We moeten tijdens het seizoen het terrein absoluut vrij laten voor onze gasten, dat is een eis van hoffelijkheid en rechtvaardigheid.

Voor en na zal er nog wel gelegenheid zijn voor Heeswijk zelf, om het wordend vakantieoord te bezichtigen en ervan te profiteren. We hopen ten minste in die richting al het mogelijke te doen.

Nogmaals dank voor de getoonde belangstelling en bij voorbaat ook voor uw medewerking, om onze gasten goed te ontvangen. Zaterdag 27 juli komen de eersten!

R. J. van den Berg,
Voorz. Stichting Vakantieoord
„Wildhorst".

In "De Brug" wordt de open dag aangekondigd. In een volgende editie doet de voorzitter verslag van de open dag en vraagt hij alle Heeswijkenaren om als gastvrouw en gastheer te willen meewerken.

DE EERSTE 5 JAAR VAN VAKANTIEOORD DE WILDHORST……

De perikelen rondom de geboorte van het bungalowpark zijn hierboven uitvoerig beschreven. Het is niet zo dat alleen de bevalling van de nieuw geborene tot de nodige strubbelingen en problemen heeft geleid. Ook de "kleuterjaren" van De Wildhorst zijn moeilijk en het Stichtingsbestuur kent vele moeilijke opvoedingsmomenten.
De rode draad gedurende de eerste vijf jaar is een chronisch gebrek aan geld. Er zijn meerdere momenten dat men dreigt om het bijltje erbij neer te gooien. Meerdere schuldeisers staan aan de poort van het vakantiepark. Ambtelijke molens draaien heel langzaam en zijn nauwelijks in beweging te krijgen. De gemeente komt haar toezeggingen niet na als het gaat over de aanleg van elektriciteit, de aanleg van de verharding van de weg en de provinciale goedkeuring over de afgesproken gemeentegarantie laat op zich wachten. Daarnaast blijkt al heel

snel dat De Wildhorst zonder schaalvergroting geen rendabele exploitatie kan bewerkstelligen.
Het Stichtingsbestuur komt al snel tot de slotsom dat er in de toekomst een grotere rol voor de gemeente Heeswijk zou moeten worden weggelegd. Dat is ook de reden dat men, snel na zijn aantreden als nieuwe burgemeester, Herman Breukel een plaats aanbiedt in het bestuur. De lijntjes met het gemeentehuis en het provinciehuis denkt men daarmede kort te kunnen houden.

Dankzij wederom de inspanningen van Norbertijn Gevers komen er financieringsmiddelen beschikbaar voor bescheiden uitbreidingen van bungalows, een kantine en winkelvoorzieningen. Dit is ook noodzakelijk want al 3 jaar op rij blijkt de exploitatie niet sluitend te zijn. Dankzij het uiteindelijk toch afgeven van meerdere gemeentegaranties komen de uitbreidingen tot stand. Leningen van Pensioenfondsen komen dan beschikbaar.

Gaandeweg de tijd brokkelt het vertrouwen in de activiteiten van de eerst aangestelde beheerder Harrie Jansen af. Er wordt veel gepraat over de taakafbakening van de beheerder en de bevoegdheden die daaraan gekoppeld zijn. De penningmeester van het bestuur klaagt over een slordige boekhouder, die zich niet houdt aan de primaire regels, waaraan voldaan zou moeten worden. Ook de rol, die de echtgenote van de beheerder speelt, staat enkele keren flink ter discussie.

De verslechterende verhouding tussen de beheerder en het Stichtingsbestuur en de slechte exploitatieresultaten zijn voortdurend tijdens de vergaderingen aan de orde. Het leidt ook tot spanningen tussen individuele bestuursleden en de beheerder en tussen Stichtingsbestuursleden onderling. Ook de discussie over onkostenvergoedingen voor de bestuursleden houdt de gemoederen danig bezig. Een stevige aanvaring van persoonlijke aard tussen voorzitter Bert van den Berg en de beheerder is

De genieters van de rust op De Wildhorst hebben (gelukkig) geen weet van de interne perikelen waar de Heeswijkse bestuurders mee kampen.

er de oorzaak van dat de voorzitter in mei 1961 op stapt. Norbertijn Gevers wordt de nieuwe voorzitter en Jan van Lith vice-voorzitter.

Medio 1961 worden er door het Stichtingsbestuur twee ingrijpende besluiten genomen In de eerste plaats wordt besloten dat het arbeidscontract met de beheerder per 1 januari 1962 niet zal worden verlengd. Hij zal per die datum de beheerderwoning moeten verlaten. Nog ingrijpender is dat het Stichtingsbestuur, op voorstel van bestuurslid burgemeester Breukel, besluit om de gehele Wildhorst te verkopen.

Het besluit tot verkoop van de Wildhorst is uitgelekt en er melden zich spontaan 6 kandidaat-kopers. Men denkt aan een vraagprijs van f 500.000,- bij een schuldenlast van f 433.584,-. Een delegatie van het bestuur krijgt opdracht om de verkooponderhandelingen met kandidaten op te starten. Na het uitlekken van de plannen tot verkoop van de Wildhorst gaan er in de gemeenschap Heeswijk toch vele stemmen op om het verkoopbesluit terug te draaien. Ook de huisaccountant van de gemeente, de heer Blersch van het Verificatiebureau Nederlandse Gemeenten, adviseert niet tot verkoop over te gaan. Blersch noemt de Wildhorst "een kip met gouden eieren"! Ondanks die positieve geluiden zet het Stichtingsbestuur de verkoopplannen door.
Eind november 1961 komt tijdens de raadsvergadering in Heeswijk de geplande verkoop van De Wildhorst aan de orde: de beheerder is ontslagen, er is wel een toekomst voor het bungalowpark mits er goed beheer kan worden aangetrokken, maar verkoop lijkt beter, zeker nu een serieuze kandidaat, een neurologische kliniek, aan tafel zit. De gemeenteraad zal dan wel de bestemming moeten wijzigen van recreatie naar een sociaal-maatschappelijke functie. Na een maand blijkt dat de kandidaat-koper , de Utrechtse Stichting Cosmas die tot doel heeft het verzorgen en behandelen van psychiatrische patiënten, nauwelijks invulbare eisen op tafel legt. De gemeente moet voor f 375.000,- garant blijven en moet bereid zijn medewerking te verlenen aan het wijzigen van het bestemmingsplan voor het vestigen van een kliniek met 160 bedden.
De onderhandelingen worden in financiële zin positief afgerond, maar na enige dagen trekt de Stichting Cosmas zich terug als koper, omdat er geen vertrouwen is over de vraag of de gemeente en de provincie hun medewerking wel zullen verlenen aan de wijziging van het bestemmingsplan. De Stichting Cosmas wil wel de exploitatie overnemen met de heer van de Rijt als beheerder. Er komt mondeling een overeenkomst tot stand en van de Rijt gaat aan de slag namens Cosmas.

In de praktijk verandert er nauwelijks iets. De administratie komt niet op orde. De accountant waarschuwt voor het door elkaar lopen van geldstromen van het bedrijf en de privémiddelen van beheerder van de Rijt. En al heel snel blijkt dat de plannen om uit te groeien tot een kliniek met 160 bedden volledig uit de lucht gegrepen zijn.
Uiteindelijk blijkt medio 1963 dat

de onderhandelingen met Cosmas en ook met van de Rijt persoonlijk, niet leiden tot een huur dan wel een exploitatieovereenkomst waar de Stichting De Wildhorst mee verder kan. De onderhandelingen worden stopgezet en van de Rijt komt met een waslijst van door hem gedane investeringen, die door De Wildhorst betaald moeten gaan worden. Het Stichtingsbestuur besluit om geen enkele vergoeding op tafel te leggen. Het bestuur ontzegt van de Rijt de toegang tot het park. Tot slot deelt het bestuur mede dat De Wildhorst per 1 januari 1964 over gaat naar de gemeente Heeswijk en dat dit het einde Stichting De Wildhorst betekent. In deze kwestie blijkt duidelijk dat het bestuur bestuurt en dat men zich niet om de tuin wil laten leiden.
Op dat moment komt er een eind aan een hectische periode van twee jaar. Een periode waarin grootse plannen werden gesmeed maar ook weer werden verworpen. Het Stichtingsbestuur en ook de gemeente wilden van de Wildhorst af maar dat mislukte. Alleen de zeggenschap over het vakantiepark komt in een geheel ander daglicht te staan. Van een onafhankelijke Stichting, die beoogde een winstgevend vakantieoord te gaan exploiteren, wordt het een gemeentelijke Stichting met als doel recreatie in Heeswijk te behouden. Op die manier wil de gemeente proberen de geïnvesteerde gelden nog ooit terug te verdienen.

DE GEMEENTELIJKE STICHTING DE WILDHORST……

De Stichting krijgt in 1964 een volledig gemeentelijk karakter. In de statuten van de Stichting wordt opgenomen dat “het bestuur van de Stichting bestaat uit tenminste drie en ten hoogste zeven leden. Deze leden worden benoemd, geschorst en/of ontslagen door de gemeenteraad van Heeswijk.”

Het nieuwe bestuur, dat inmiddels benoemd is, neemt 2 belangrijke besluiten: er wordt een strijd aangegaan met de voormalige beheerder van de Rijt over de door hem gedane investeringen en er moet in korte tijd gewerkt worden aan een uitbreiding van het park met ongeveer 20 bungalows. De heer Schoemans wordt aangetrokken als nieuwe beheerder. Het bestuur hoopt door de aanstelling van een nieuwe beheerder (nu directeur genoemd !) rust te brengen in de gelederen van De Wildhorst. Al snel blijkt dat die hoop een ijdele hoop is! Directeur Schoemans komt al snel met een lijst tekortkomingen aan de bungalows en het terrein en heeft wensen voor verbeteringen. Gebrek aan geld staan de wensen van de directeur in weg. Het tweede probleem dat zich aandient, is een controverse tussen de nieuwe directeur en de al jaren in dienst zijnde terreinmedewerker Dorus van Schijndel.

Niet alleen de kinderen genoten van een tochtje met paard en wagen. Ook de volwassen vetrouwden zich graag toe aan het recreatieve vervoer van Dorus van Schijndel.

Het conflict mondt uit in het gevraagde ontslag door Dorus van Schijndel en met hem nagenoeg zijn gehele gezin, dat bij tijd en wijle actief was binnen de gelederen van De Wildhorst. Gemeentearbeider Toon van Helvoort wordt tijdelijk bij De Wildhorst te werk gesteld. Toon wordt later opgevolgd door Frans Bissels, die vele jaren zijn beste krachten aan De Wildhorst zal geven. Frans wordt door vele recreanten op handen gedragen en beschouwd als de "pater familias' van De Wildhorst. Ook zijn gezinsleden zijn nauw betrokken bij het reilen en zeilen van het bungalowpark. Frans en zijn latere "maatje" Jan van Driel kunnen eindeloze verhalen vertellen over hetgeen zich onder de recreanten afspeelden.
De broodnodige rust keert uiteindelijk terug op het vakantieoord en er kan gewerkt gaan worden aan de uitbreidingsplannen met 20 bungalows die in 1965 gerealiseerd gaan worden.

Vanuit de gemeenteraad wordt steeds het idee naar voren gebracht om in de nabijheid van het bungalowpark een openlucht zwembad aan te leggen. Het zal echter nog tot 1970 duren alvorens daarvoor middelen beschikbaar worden gesteld. In dezelfde periode, eind zestiger jaren, worden ook de eerste pogingen ondernomen om het bungalowpark uit te breiden met een camping.

Ondanks dat de exploitatie van het vakantiepark een aantal jaren tot positieve resultaten leidt en ondanks dat de directeur te boek staat als een harde werker, blijkt eind 1967 toch steeds duidelijker dat de verhoudingen tussen het bestuur en de directeur te wensen over laten. De hoogte van het salaris van de directeur en zijn ongehuwde status en dus het niet kunnen beschikken over een "gratis meewerkende echtgenote van de directeur" zijn steeds terugkerende discussiepunten binnen het bestuur. Het feit, dat hij én directeur van het vakantieoord én beheerder van de kantine én de uitbater van de winkel is, wordt niet meer geaccepteerd. Er zou te weinig aandacht zijn voor het gastheerschap op het vakantieoord. De directeur kan wel huurder van de kantine en de winkel worden, maar hij

kan en mag daar zelf niet meer te werk gesteld zijn. Er wordt in die periode stevig nagedacht over de ontwikkeling van een camping en een zwembad en er worden plannen ontwikkeld om het bungalowpark aantrekkelijker te maken voor het publiek. Er moeten meer mogelijkheden komen voor dagrecreatie.

De uitbreidingsplannen komen niet tot resultaat omdat de Provinciale Planologische Dienst een aanvrage voor een grootschalige ontgronding niet ziet zitten en omdat het zwaar ijzerhoudend water negatief zal uitwerken op de volksgezondheid. De PPD denkt dat een meer rendabele aanpak mogelijk is door het terrein te benutten als kampeergelegenheid en voorzieningen voor dagrecreatie.
Een dreigend tegenvallend resultaat over het exploitatiejaar 1968 vormt de aanzet tot het leveren van grote kritiek op het functioneren van directeur Schoemans. Naarmate de tijd voortschrijdt, verslechtert de verhouding tussen het bestuur en de directeur. Het aantal klachten van bungalowbewoners neemt als maar toe. De gasten zijn ontevreden over de verleende service op het park. Parallel aan de gerezen problemen met de directeur worden er door het Stichtingsbestuur in nauw overleg met het gemeentebestuur plannen uitgewerkt om te komen tot de aanleg van een zwembad en een uitbreiding van het vakantieoord met een camping. Die plannen zullen leiden tot een geheel andere organisatiestructuur waar geen plaats meer is voor de huidige directeur. Men wil naar een beheerderechtpaar, dat in gezamenlijkheid de schouders onder de nieuwe plannen zet. De huidige directeur kan nog wel als assistent-bedrijfsleider in dienst blijven, maar uiteraard wel met aanpassing van zijn salaris. Uiteindelijk wordt directeur Schoemans per 1 januari 1971 ontslag aan gezegd.

WELLICHT EEN STAATSRECHTERLIJK UNICUM IN DE GEMEENTERAAD VAN HEESWIJK IN 1968… EN OOK DAT RAAKTE DE WILDHORST!

Gedurende een groot aantal jaren zijn in Heeswijk de discussies over het al of niet samengaan van de gemeente Heeswijk en de gemeente Dinther niet van de lucht. Wat moet het "culturele" Heeswijk met zijn Kasteel, Openluchttheater De Kersouwe en de Abdij van Berne toch aan met het "boerendorp" Dinther, waar slechts één stelenfabriek op het Retsel is gevestigd! Deze en andere uitspraken zijn aan de orde van de dag.
Bij de gemeenteraadsverkiezingen in 1966 zijn in Heeswijk de tegenstanders van de samenvoeging met Dinther verenigd in de Onafhankelijke Lijst. Deze lijst behaalt de absolute meerderheid in de gemeenteraad met 4 zetels. Die nieuwe samenstelling van de gemeenteraad heeft gevolgen voor de bezetting van meerdere bestuursfuncties die door de raad moeten worden ingevuld. Dat geldt uiteraard ook voor de samenstelling van het bestuur van Stichting De Wildhorst, want de bestuursleden worden door de gemeenteraad, al of niet uit haar midden, gekozen.

In 1968 zijn Gerard Pittens en Janus van de Pas als bestuurslid aftredend en wederom kandidaat voor een nieuwe

periode. De Onafhankelijke Lijst echter komt met 2 nieuwe kandidaten in de persoon van respectievelijk Rein van Aspert en Loet van Zutphen, die beiden in 1966 op de Onafhankelijke Lijst kandidaat-raadslid zijn geweest. Door een misverstand bij één van de raadsleden van de Onafhankelijke Lijst komt er bij de stemmingen een meerderheid voor zowel Gerard Pittens als Janus van der Pas uit de bus. Dit uiteraard tot grote verbazing van de leden van de Onafhankelijke Lijst. Na een schorsing van enkele minuten komt de Onafhankelijke Lijst met een voorstel om de stemming ongeldig te verklaren. Ondanks het pleidooi van Burgemeester Breukel dat het ongeldig verklaren van de stemming juridisch niet mogelijk is, dwingt de Onafhankelijke Lijst een stemming af. De eerdere stemming voor de bestuursleden van De Wildhorst wordt ongeldig verklaard met als gevolg dat tot herstemming wordt overgegaan. Na de herstemming blijken zowel Rein van Aspert als Loet van Zutphen elk met 4 stemmen gekozen te zijn tot lid van het bestuur. Gerard Pittens en Janus van der Pas krijgen elk 3 stemmen en worden op die manier als bestuurslid "gewipt"!
Burgemeester Breukel vindt die gang van zaken absoluut onjuist en strijdig met de wet. Hij draagt het raadsbesluit ter vernietiging voor bij de Kroon. Na een langdurige en ingewikkelde procedure wordt de tweede stemming ongeldig verklaard en blijft de eerste stemming van kracht. Pittens en van der Pas zijn alsnog in het bestuur van De Wildhorst gekozen en Van Aspert en Van Zutphen moeten alsnog als bestuurslid het veld ruimen! Deze casus is later vaak landelijk als onderwerp opgevoerd bij examenvragen bij de opleidingen voor gemeenteambtenaren! Ook hieruit blijkt dat het oorspronkelijk initiatief van de Heeswijkse middenstand landelijk "op de kaart" is gekomen!

UITBREIDINGSPLANNEN MET CAMPING EN ZWEMBAD……OP WEG NAAR EEN NIEUWE STRUCTUUR

Er wordt in Heeswijk al jarenlang gesproken over het aanleggen van een openluchtzwembad. Maar de plannen worden steeds maar niet uitgewerkt. Pas na de fusie van de gemeenten Heeswijk en Dinther per 1 januari 1969 wordt er serieus werk van gemaakt om tot een zwembad te komen. Er wordt een particulier initiatief opgestart om f 60.000,- bij elkaar te brengen door de inwoners van Heeswijk-Dinther. Er komt een nieuwe stichting en de gemeenteraad besluit tijdens een besloten raadsvergadering van februari 1970 dat de gemeente de grond aan de Zandkant beschikbaar stelt voor realisatie van het project. Daarnaast staat de gemeente garant voor een af te sluiten lening (van f 350.000,-) en is ze bereid het exploitatietekort (geraamd op ruim f 36.000,- per jaar) voor haar rekening te nemen.
Op 13 maart 1970 is de oprichtingsvergadering van Stichting De Meerdonk. Raadslid Jan van Adrichem (weer een Norbertijn van de Abdij van Berne !) wordt door de gemeenteraad aangewezen als voorzitter van de Stichting. Uit de bevolking komen verder nog 12 bestuursleden en er worden 3 adviseurs aangesteld.

Een overzicht over het openluchtzwembad. Een groot bad, een klein bad en een kleuterbad. Met de benodigde gebouwen en een heel grote zonneweide annex speelveld wordt een compleet recreatief bad een feit.

Tegelijkertijd besluit het Stichtingsbestuur De Wildhorst de plannen van de camping nader uit te werken en ook daadwerkelijk te realiseren. Het College van Burgemeester en Wethouders, Stichting De Wildhorst en Stichting De Meerdonk streven naar een personele unie van de bestaande stichtingen. De achterliggende gedachte is dat de positieve resultaten van de camping het exploitatietekort van het zwembad De Meerdonk voor een groot gedeelte zouden moeten compenseren.

De naam van de nieuwe (overkoepelende) stichting is Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther.
De nieuwe stichting sluit een huurcontract met de beide oude stichtingen (De Wildhorst en De Meerdonk) en neemt de gehele exploitatie van het bungalowpark, de nieuw aan te leggen camping en het zwembad voor haar rekening. In de nieuwe Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther komt een kwaliteitszetel beschikbaar voor het gemeentebestuur. Het gemeentebestuur blijft garant staan voor de afgesloten en nog af te sluiten geldleningen en financiert het tekort van zwembad De Meerdonk, na aftrek van het positief resultaat van de camping.

Uiteindelijk gaat de samenwerking nog verder. Stichting De Wildhorst wordt " een slapende" stichting. Drie van haar bestuursleden gaan over naar de Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther. Ook Stichting De Meerdonk wordt "slapend" en ook uit die Stichting komen drie bestuursleden over naar Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther. Samen met de gemeentelijk vertegenwoordiger vormen zij het voltallige bestuur. Piet

Bardoel, die de technische begeleiding van de bouw van het zwembad voor zijn rekening heeft genomen, wordt door het nieuwe Stichtingsbestuur aangesteld als technisch adviseur.

DE STICHTING RECREATIEOORD HEESWIJK-DINTHER AAN DE SLAG……

De gemeente Heeswijk-Dinther heeft inmiddels de boerderij van Jo Sigmans aan de Meerstraat en nog enkele belendende percelen aan de Meerstraat/Zandkant aangekocht. Er komt grond in erfpacht beschikbaar voor de aanleg van de camping. Medio 1970 worden de kantine en de winkel van het vakantiepark verhuurd aan een oud inwoner van Heeswijk Harrie van Aspert. Begin 1971 wordt een nieuw beheerderechtpaar aangesteld: Cees van Vliet en zijn echtgenote Riet.

De nieuwe structuur staat vast, de bemensing is compleet, gronden zijn beschikbaar en plannen zijn er genoeg. Door de aanstelling van Rob van de Kuijl als hoofdbadmeester van zwembad De Meerdonk zijn de taken ogenschijnlijk goed verdeeld. Financieel zijn de problemen te overzien en beheersbaar en er is zelfs ruimte om verder door te ontwikkelen. In mei 1971 kan de eerste kwaliteitsimpuls gegeven worden aan het bungalowpark door de bungalows aan te sluiten op het aardgasnet.
De bewuste keuze om de exploitatieresultaten van de twee bedrijfsonderdelen camping en zwembad met elkaar te compenseren, verhinderen echter een gezonde financiële

De boerderij van Jo Sigmans aan de Meerstraat ten tijde van de aankoop door de gemeente Heeswijk-Dinther.

huishouding van de Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther.. Alle positieve resultaten van de camping moeten worden afgeroomd om het negatief resultaat van het zwembad te compenseren. Om echter een sterke onderneming met een gezonde financiële basis te verkrijgen, is het noodzakelijk om middels een verdienmodel een buffer op te bouwen van waaruit nieuwe initiatieven kunnen worden opgepakt en aan bestaande activiteiten een nieuwe impuls kan worden gegeven. Door het stijgende negatieve resultaat van het openluchtzwembad, dat per definitie altijd een kwetsbare exploitatie in zich heeft, wordt verhinderd dat een stevige financiële basis wordt gelegd.

Toch worden er nieuwe toekomstplannen ontwikkeld voor het bungalowpark en de camping. Het nieuwe ontvangstgebouw komt aan de Meerstraat te staan en niet aan de Zandkant, hetgeen oorspronkelijk de bedoeling was. Ook nu weer komt aan het licht dat de intermenselijke verhoudingen tussen meerdere personen, die met elkaar een klus moeten klaren, te wensen overlaat. De relatie tussen de directeur Cees van Vliet en Harry van Aspert, de kantine en winkelbeheerder, verslechtert in rap tempo. Van Vliet wil een gastvrij en rustig bungalowpark met daarbij passende horeca activiteiten. Van Aspert wil steeds meer naar het ludieke dorpscafé, waar het ook voor niet kampeergasten goed toeven is. Het uitbaten van de kantine is uiteindelijk zijn kostwinning.

Naarmate de tijd voortschrijdt, nemen de ergernissen over en weer toe en uiteindelijk vertrekt Harry van Aspert eind 1972 als kantinebeheerder. Teun van Pelt, een campingbewoner van het eerste uur, neemt de exploitatie van de kantine over, nadat na enkele maanden gebleken is dat ook het uitbaten van de kantine door Riet van Vliet geen succes geworden is. Ook de relatie tussen de directeur Cees van Vliet en zijn echtgenote enerzijds en het Stichtingsbestuur anderzijds staat onder spanning. In de loop der tijd komen er vele klachten over het functioneren van met name Riet van Vliet op het bordje van het bestuur terecht.

Na de herstructurering van de organisatie is Cees van Vliet formeel de leidinggevende van Rob van de Kuijl, de nieuw aangesteld hoofdbadmeester op De Meerdonk. Al tijdens het eerste zwemseizoen blijkt, dat er verschillen van opvatting zijn tussen Cees van Vliet en Rob van de Kuijl als het gaat over de afbakening van de verantwoordelijkheden van de beide heren.

Alle spanningsmomenten bij elkaar leiden tot diverse controversiële relaties. Dat mondt uiteindelijk uit in het vertrek van directeur Van Vliet en zijn echtgenote eind 1974.

Het Snevelbokske, het cafégedeelte van de kantine van De Wildhorst ten tijde van exploitant Harrie van Aspert.

EEN NIEUWE TIJD BREEKT AAN……

We schrijven inmiddels 1975 en De Wildhorst bestaat intussen bijna 2 decennia. Begonnen als een park met 10 onvolwaardige bungalows en een provisorisch bedrijfsgebouw staat er anno 1975 een Recreatieoord Heeswijk-Dinther dat er zijn mag. Een nagenoeg volwaardig park met bungalows, honderden stacaravans, een campingterrein, een midgetgolfbaan, een zwembad met ligweide, een volwaardige winkel, een ontvangstgebouw en een kantine/restaurant voor de gasten zijn de resultaten gedurende die 20 jaar.
Tegen de verdrukking in en ondanks allerlei onderlinge perikelen en financiële problemen is het oorspronkelijke idee van de Heeswijkse middenstandsvereniging uitgegroeid tot een volwaardig recreatieoord dat inmiddels ook landelijke bekendheid heeft verworven. Met name door de negatieve exploitatie van het openluchtzwembad blijft echter de totale exploitatie van het Recreatieoord Heeswijk-Dinther onder grote spanning staan. Er gloort wel licht in de lange tunnel, maar er moet nog veel gebeuren.

Kort na Nieuwjaar 1975 wordt Cees de Been uit Made benoemd tot directeur van Recreatieoord Heeswijk-Dinther ofwel in de volksmond De Wildhorst. Gelet op zijn ondernemers-achtergrond en opgedane overheids-ervaring wordt hij in staat geacht om het bestaande bedrijf professioneel te managen en verder uit te bouwen.

In die tijd wordt besloten tot een volledige personele unie van het bestuur van de slapende Stichting De

Wildhorst en Recreatieoord Heeswijk-Dinther. Alle bestuursleden van het Recreatieoord worden ook benoemd tot bestuurslid van Stichting De Wildhorst. Er wordt een nieuw dagelijks bestuur gekozen. Het bestuur van de "slapende" Stichting De Meerdonk wil aan die herstructurering nog niet meewerken en gaat in "slapende toestand" verder!

Cees de Been heeft veel betekend voor De Wildhorst.

Niet alleen het bestuur moet geherstructureerd worden, ook het park zelf is dringend aan een renovatie toe. Er liggen uit het verleden al meerdere plannen en ideeën op tafel. Een gedeelte van de bungalows zou moeten worden gesloopt om jaarplaatsen voor caravans te kunnen realiseren. Een nieuw aangekocht terrein moet in exploitatie genomen worden. Het geheel zou in fasen worden uitgevoerd op basis van een degelijk opgesteld exploitatieplan.
Het bestuur geeft de Grontmij NV opdracht om een grootschalig plan op te stellen voor de realisering van de infrastructuur van de camping en de verbetering en uitbreiding van de ligweide bij het zwembad, er zullen 26 bungalows gerenoveerd en uitgebreid worden en er moeten 146 nieuwe jaarplaatsen voor caravans gerealiseerd worden. Er wordt een bouwcommissie benoemd en de gemeenteraad neemt in november 1977 het besluit om een lening van 1,15 miljoen gulden te garanderen.
De jaarcijfers van 1976 zien er positief uit. Het bungalowpark maakt een winst van bijna f 36.000,- en de cam-ping komt met ruim f 23.000,- positief aan de eindstreep. Conform de bestaande afspraken moet deze laatste winst verrekend worden met het exploitatieverlies van het zwembad, dat ruim f 210.000,- bedraagt.
Alle lichten staan in mei 1978 op groen en het grootschalige project van de herstructurering fase 1 gaat van start.

EN OOK DE KRITIEK VANUIT DE POLITIEK EN DE GEMEENSCHAP WAS HOORBAAR.....

Een maand na de start van de herstructureringsactiviteiten ontstaat er een incident tussen een raadslid van de gemeente Heeswijk-Dinther en de penningmeester van Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther. Door het raadslid worden uitlatingen van de penningmeester uitgelegd als zou de Stichting Recreatieoord door verschrijvingen de winst van de camping verlaagd hebben om daarmede het tekort van het zwembad minder te compenseren. De penningmeester geeft hierover een andere lezing.

De gemoederen rondom dit incident lopen wel zo hoog op dat het leidt tot het vertrek van de penningmeester uit het bestuur van het Recreatieoord. Tijdens zo'n emotioneel incident komen er ook andere pijnpunten uit het verleden aan het oppervlak. De relatie tussen de penningmeester en de directeur was al niet te best, waarbij de rest van het bestuur zich schaarde achter de directeur, mede door het feit dat de directievoering bij Cees de Been in zeer goede handen lag.

Na het succesvolle jaar 1977 vallen de exploitatiecijfers over het daaropvolgend jaar zwaar tegen. Er moet stevig bezuinigd worden om het schip op koers te houden. De managementkwaliteiten van de directeur komen in die jaren tot zijn recht. Vanaf 1979 klimt de exploitatie weer bestendig uit het dal en is het mogelijk om het totaalpakket van de infrastructuur, dat enkele jaren eerder was opgestart, te voltooien.

Er bestaat een grote behoefte om alle bungalows en toiletvoorzieningen aan te sluiten op het openbaar rioolnet. Dankzij de bestaande verfijningsregeling riolering van het Rijk, die eind 1985 af zou lopen, is het mogelijk geweest, weliswaar onder grote tijdsdruk, om het gehele terrein van de bungalows en de camping te voorzien van een drukrioleringssysteem. Dit project geeft voor zowel de gemeente als de Stichting een stevige meerwaarde. De Stichting hoeft niet te investeren en krijgt een volwaardig rioolnet op het gehele terrein. De gemeente moet aan de voorkant wel een investering doen, maar krijgt van het Rijk een doeluitkering van f 10.000,- per aangesloten bungalow, gefaseerd in 25 jaar uitgekeerd. Per saldo levert dat de gemeente Heeswijk-Dinther een stevig positief saldo op.

In die tijd wordt er vanuit de politiek en ook vanuit de bevolking heel vaak gesuggereerd dat het Recreatieoord Heeswijk-Dinther de gemeenschap Heeswijk-Dinther veel geld gekost heeft. De gemeente zou moeten "opdraaien" voor tekorten van het Recreatieoord. Die discussie wordt aangewakkerd door het feit dat de gemeenteraad meerdere garanties heeft afgegeven voor af te sluiten geldleningen voor investeringen op het park. In de praktijk heeft het Stichtingsbestuur van het Recreatieoord nooit een beroep gedaan op de afgegeven garanties. Met andere woorden het Recreatieoord heeft in al die jaren haar financiële verplichtingen kunnen nakomen. De gemeente Heeswijk-Dinther is nimmer door financiers aangesproken op haar garantiestelling.

Het tegenovergestelde van hetgeen gesuggereerd wordt, is wel een feit. De camping van De Wildhorst heeft ruim 15 jaar haar positieve resultaten ingezet om de tekorten van het zwembad te verlagen. En voor dat tekort stond de gemeente Heeswijk-Dinther vanaf de oprichting van het zwembad aan de lat. De gemeenschap Heeswijk-Dinther heeft gedurende die 15 jaar dus direct financieel geprofiteerd van de aanwezigheid van de camping. Daarnaast zou men de indirecte positieve effecten op werkgelegenheid en winkelomzet voor de middenstand moeten kwantificeren om een totaalbeeld te krijgen. Ook de aanleg van drukriolering op het terrein van de

Wildhorst heeft door de jaarlijkse Rijksuitkeringen rechtstreeks geldelijk gewin opgeleverd voor de Heeswijk-Dintherse gemeentekas. En dat geldelijk gewin zal later nog veel groter worden!

HET ZWEMBAD OVER NAAR HET RECREATIEOORD…….. HEESWIJK-DINTHER MOET KUNNEN BLIJVEN ZWEMMEN

Het zwembad De Meerdonk wordt voor het bestuur van de Stichting, maar ook voor de gemeenteraad een steeds zwaarder wegend blok aan het been. De gemeente staat garant voor de exploitatietekorten op jaarbasis en het exploitatietekort dreigt in 1985 de f 250.000,- te overschrijden.
Het Stichtingsbestuur moet conform de oude afspraken het positieve resultaat van de camping verrekenen met het negatieve saldo van het zwembad alvorens de rekening bij de gemeenteraad kan worden neergelegd. Dat betekent voor de Stichting dat nimmer een buffer voor toekomstige investeringen kan worden opgebouwd, want de jaarlijkse winsten worden steeds afgeroomd ten gunste van de gemeente.

Er wordt veel en lang gesproken over een oplossingsmodel waarbij zowel voor de gemeente als het Stichtingsbestuur positieve effecten bereikt zouden kunnen worden. Na vele onderhandelingen wordt er medio 1986 overeenstemming bereikt tussen de gemeente en het Recreatieoord en het volgende wordt vastgelegd:

- Het zwembad inclusief de ligweide gaat voor een symbolisch bedrag van f 1,- in eigendom over naar het Recreatieoord.
- Het Recreatieoord neemt de verplichting op zich dat de burgers van Heeswijk-Dinther ook in de toekomst gebruik kunnen blijven maken van een zwemgelegenheid al of niet overdekt.
- De gemeente betaalt gedurende een periode van 5 jaar een aflopende afkoopsom voor het exploitatietekort op het openluchtzwembad terwijl het Recreatieoord de volledige exploitatiekosten van het bad voor haar rekening neemt.
- De juridische verbintenis van de gemeente met de Stichting, waaraan het benoemingsrecht van een gemeentelijke kwaliteitszetel verbonden is, wordt beëindigd.
- Tegelijkertijd wordt vastgelegd dat de Stichting Recreatieoord Heeswik-Dinther in de toekomst steeds meer zal moeten gaan functioneren als commerciële instelling. De gemeente Heeswijk-Dinther zal voor toekomstige investeringen geen gemeentegaranties meer afgeven.

Op die wijze is er voor de gemeente een win-win situatie ontstaan: haar inwoners kunnen blijven zwemmen, terwijl de jaarlijkse exploitatielasten stevig dalen en na 5 jaar verdwenen zijn. De win-win situatie voor het Recreatieoord zit in de zeggenschap die verkregen wordt over het zwembad en de mogelijkheden die ontstaan om de camping uit te breiden op een flink gedeelte van de ligweide van het

bad.

EEN POGING TOT EEN GROTE SPRONG VOORWAARTS, MAAR TOCH……

De Stichting wordt in 1986 eigenaar van de ondergrond van het zwembad en er komt een einde aan de verrekening van de positieve resultaten van de camping met de tekorten van het zwembad. Zowel door het bestuur als de directie wordt er scherp op toegezien dat de exploitatielasten van het zwembad binnen de perken blijven. In feite is dit het moment dat de Stichting volledig onafhankelijk van de gemeente functioneert. Investeringen kunnen niet meer worden gefinancierd op basis van leningen met een gemeentegarantie. Het Stichtingsbestuur krijgt volledige autonome vrijheid van handelen. Aan het fenomeen gemeentelijke Stichting komt nu (eindelijk) een einde. Er worden ontwikkelingen in gang gezet om het gehele recreatieoord te moderniseren en te reorganiseren. Daardoor is een nog meer rendabele exploitatie mogelijk. Maar terwijl de plannen worden uitgewerkt om aan het entree- en ontvangstgebouw van De Wildhorst aan de zijde van de Meerstraat grote investeringen te doen, verschijnt er van de Inspectie Volksgezondheid een rapport met de mededeling dat het openluchtzwembad De Meerdonk op meerdere onderdelen niet meer aan te stellen eisen voldoet. Achteraf blijkt dat de badmeester en enkele ambtenaren van dat rapport op de hoogte zijn, maar tijdens de onderhandelingen wordt daar met geen woord over gerept! Er moet voor meer dan f 50.000,- extra geïnvesteerd worden in nieuwe voorzieningen in het bad. Het bestuur vindt dit onverantwoord en besluit om niet meer in het openluchtbad te investeren. Er moet een nieuw overdekt zwembad komen als onderdeel van de planontwikkelingen aan de zijde van de Meerstraat.

In mei 1986 gaat er een aanvraag voor een vergunning naar de gemeente voor de bouw van een overdekt zwembad met een restaurant en een evenementen-annex sporthal op het terrein achter het bestaande receptiegebouw. Dit laatste zou verplaatst moeten worden.

De plannen zijn ambitieus…..maar zoals ook eerder vele malen het geval was,….de financiering ontbreekt. Gemeentegarantie voor leningen wordt niet meer gegeven. De lokale

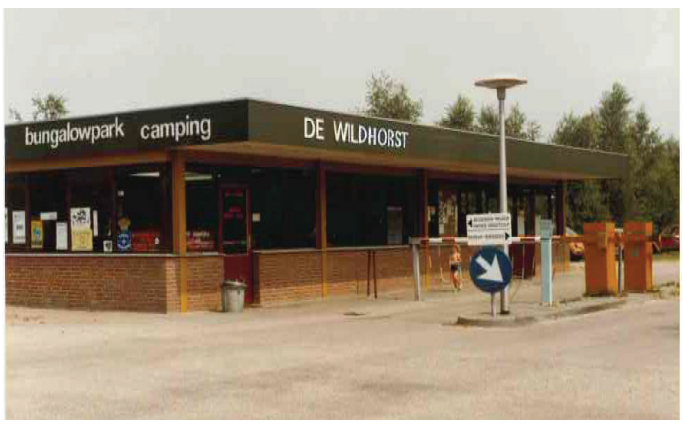

Het begin van de camping. De entree is verlegd. De oorspronkelijke entree van het bungalowpark was bij de beheerderswoning in de onoverzichtelijke bocht van de Meerstraat.

Rabobank wil aan het verzoek van de Stichting tegemoet komen op voorwaarde dat de bestuursleden van de Stichting individueel garant staan. Enkele bestuursleden overwegen het verzoek in positieve zin, anderen zijn daarvoor niet te porren. Unaniem wordt besloten om geen persoonlijke garanties af te geven teneinde geen splijtzwam binnen het bestuur te krijgen.

Er moeten pogingen ondernomen worden om de plannen op een andere wijze uitgevoerd te krijgen. Nadat aanvankelijk een projectontwikkelaar in beeld is , die bereid is voor zijn rekening en risico te gaan investeren, komt de oplossing plots uit eigen gelederen. Directeur Cees de Been komt op 25 november 1987 met een uitgewerkt voorstel op tafel om het gehele bedrijf De Wildhorst over te nemen en voor eigen rekening te gaan exploiteren. Het voorstel behelst het overnemen van alle bestaande erfpachtcontracten en alle gebouwen, als ook de infrastructuur en de roerende goederen. Daarnaast stelt de kandidaat-koper voor nieuwe erfpachtcontracten af te sluiten op de percelen, die de Stichting in eigendom heeft verworven.

Na constructief beraad en stevige onderhandelingen wordt in het bestuur met de grootst mogelijke meerderheid het principebesluit genomen tot verkoop van De Wildhorst aan Cees de Been. Het dagelijks bestuur krijgt opdracht om dat besluit nader uit te werken. Het lijkt wel een herhaling van het verkoopvoorstel uit het midden van de zestiger jaren, alleen nu is de realiteitszin van het voorstel vele malen groter. Het belangrijkste argument, dat aan het verkoopbesluit ten grondslag ligt, is het feit dat er grote duurzame investeringen noodzakelijk zijn om de continuïteit van het bedrijf De Wildhorst te waarborgen. De financiering van dergelijke investeringen zijn voor de Stichting geen haalbare kaart. De stichtingsvorm zou moeten worden opgeheven en omgezet moeten worden naar een particuliere onderneming al dan niet in de vorm van een BV. Enkele maanden daarvoor echter heeft het bestuur al unaniem besloten die richting niet op te willen gaan.

Ruim 3 maanden stevig onderhandelen zijn nodig om met Cees de Been tot overeenstemming te komen. Op 25 februari 1988 ligt er een, door het dagelijks bestuur getekend, verkoopbesluit op tafel met de clausule "behoudens goedkeuring door het algemeen bestuur"! De pachtgronden van de Wildhorst, de opstallen en de roerende goederen komen in handen van De Wildhorst BV met als enig aandeelhouder Cees de Been, sinds 1 maart 1975 de directeur van de Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther.

Het nieuwe logo van Recreatieoord De Wildhorst B.V. met als enige aandeelhouder Cees de Been.

Genoemde verkoopdatum is met name voor koper Cees de Been van eminent belang. Enkele dagen later neemt het Kabinet het besluit dat de Wet op de Investeringsregeling (WIR) wordt ingetrokken. Het getekende verkoopbesluit van 25 februari 1988 maakt het mogelijk dat de koper nog kan profiteren van de WIR premie.
Koper heeft met De Wildhorst BV vele ambitieuze plannen, grofweg verdeeld in 2 fasen: in de eerste fase zou alle energie gezet worden op het realiseren van een nieuw centrumgebouw, een nieuwe receptie, een overdekt zwembad en een horecagelegenheid met restaurant. Later zouden er nog een multifunctionele hal en ongeveer 100 nieuwe bungalows gebouwd gaan worden.
De eerste fase wordt uitgevoerd en brengt het recreatieoord kwalitatief aan de maat. Tot realisatie van de tweede fase is het nimmer gekomen, omdat De Wildhorst BV later in andere handen terecht komt. Het einde van De Wildhorst BV als Recreatieoord is daarmede in 1996 een feit!

Burgemeester Joop Reuver spreekt tijdens de opening van het overdekte zwembad met restaurant en grote zaal het gezin De Been toe. De trotse Cees en Riet de Been met hun dochters Dianne en Kathy luisteren aandachtig. Bets Reuver en toenmalig wethouder Gerard Barten genieten zichtbaar van de woorden van de burgemeester.

**EEN NIEUWE LENTE……
EEN NIEUW BEGIN……..**

Nadat in september 1988 de overeenkomst met De Wildhorst BV notarieel is afgewikkeld, komt het bestuur van de Stichting Recreatieoord in een geheel ander en rustiger vaarwater.

De eerste jaren na de verkoop komt het bestuur minder frequent bij elkaar. Men houdt zich dan bezig met de afwikkeling van een aantal zaken betrekking hebbende op de verkoop uit 1988. Gedurende die periode gaan de discussies over de nieuwe naamgeving van de Stichting en over het zich bezinnen op de nieuwe taakstelling van de Stichting. Omdat het voltallige bestuur doordrongen is van het feit dat de Stichting ontstaan is vanuit de gemeenschap Heeswijk (de middenstand) en dat er gedurende ongeveer 40 jaar directe bemoeienis is geweest met de recreatieontwikkelingen vanuit die gemeenschap via de inzet van het gemeentebestuur, wil het stichtingsbestuur haar toekomstige taakstelling vooral ten dienste van die gemeenschap stellen.

VAN WILDHORST TOT GELEER……

De fysieke afstand tussen de locatie De Wildhorst en het gebied tussen de Pater van den Elzenstraat en de Leygraaf dat in de volksmond het Geleer wordt genoemd is maar enkele honderden meters. Toch duurt het enkele jaren alvorens het Stichtingsbestuur daadwerkelijk akkoord kan gaan met de nieuwe naam: Stichting Het Geleer. Het bestuur is doordrongen van het feit dat er voor de Stichting een nieuwe naam moet worden gekozen. De Wildhorst als locatie en De Wildhorst BV als juridische entiteit: dat schept verwarring. De naam Recreatieoord Heeswijk-Dinther wordt door weinig Heeswijk-Dinthenaren als zodanig herkend, omdat menigeen alleen De Wildhorst op het netvlies heeft staan. Bovendien dekt de oude naam ook niet meer de inhoudelijke lading van de Stichting met haar nieuwe doelstelling. Vele namen passeren de revue totdat wijlen Henk van Driel met het voorstel komt van Het Geleer. Unaniem wordt deze naamstelling ondersteund en als zodanig in 1995 notarieel vastgelegd. Omdat de Stichting ook nog ruim 4 ha. grondgebied in eigendom heeft worden de namen van de 2 stichtingen gewijzigd in Stichting Het Geleer Beheer (als eigenaar van het onroerend goed) en Stichting Het Geleer voor de jaarlijkse exploitatie.

In de beginjaren negentig wordt veel tijd besteed aan de nieuwe doelstelling van de Stichting. Er zijn (weliswaar bescheiden) financiële middelen vrij gekomen door de verkoop van roerend en onroerend goed. Ook de erfpachtcanon van de eigen gronden levert inkomsten op die op een goede wijze ingezet moeten worden. Het bestuur van Het Geleer is van mening dat deze revenuen ten goede moeten komen aan de gemeenschap Heeswijk-Dinther-Loosbroek. Het recreatieoord is in de jaren vijftig ontstaan dankzij het beschikbaar komen van gemeentelijke gronden die in erfpacht zijn verkregen. Gedurende bijna 30 jaar heeft de Heeswijkse en later de Heeswijk-Dintherse gemeenteraad middels het verlenen

van gemeentegaranties het mogelijk gemaakt dat het bescheiden initiatief van 1956 kon uitgroeien tot datgene wat er in 1988 werd verkocht. Hoewel de afgegeven gemeentegaranties nimmer hebben geleid tot het aanspreken van die garanties is het bestuur van de Stichting toch van mening dat nu de tijd is aangebroken om iets voor de gemeenschap terug te doen.

DE NIEUWE TAAKSTELLING VAN STICHTING HET GELEER……

De nieuwe taakstelling zoals die door het bestuur in de loop van de negentiger jaren van de vorige eeuw is uitgewerkt, is op hoofdlijnen als volgt te omschrijven:

- Een degelijk en zuinig beheer van de eigendommen van de Stichting, zodat het verworven kapitaal in stand zal blijven.
- De jaarlijkse baten van de Stichting beschikbaar stellen aan het georganiseerd verenigingsleven van de kernen Heeswijk, Dinther en Loosbroek, dat zich bezig houdt met allerlei sociaal-maatschap pelijke en sociaal-culturele doelstellingen.
- Het Stichtingsbestuur zal op zoek gaan naar en daadwerkelijk zelf investeren in sociaal-maatschappelijke dan wel sociaal-culturele projecten als die zich aandienen.

Het beheer van de eigendommen krijgt in 1994 een wezenlijk andere invulling. Tot dat moment zijn de in bezit zijnde gronden in erfpacht uitgegeven aan de Wildhorst BV. Op 1 december 1994 komt van de directie van De Wildhorst BV het verzoek om de erfpachtgronden te kunnen kopen. Na ampel beraad besluit het bestuur in 1995 tot een principeverkoop van de bijna 5 ha. De verkoopprijs wordt vastgesteld en moet in één keer betaald worden. Medio 1996 verschijnt er een nieuwe eigenaar van De Wildhorst BV ten tonele in de persoon van Peter van Amelsfoort, die de in 1995 gesloten transactie wel wil na komen, maar in termijnen wil voldoen. Het Stichtingsbestuur is bereid op dit voorstel in te gaan, mits er renteverrekening zal plaatsvinden en mits de eigendomssituatie, als zekerheid voor de te ontvangen koopprijs, pas gewijzigd wordt, nadat de laatste termijn is betaald. Ruim 3 jaar duurt de discussie met van Amelsfoort alvorens de akte van levering gepasseerd kan worden. De koper moet op dat moment de oorspronkelijke koopsom betalen.

Het jaarlijks beschikbaar stellen van middelen voor sociaal culturele doelstellingen wordt in feite in het begin door het Stichtingsbestuur zelf geïnitieerd. In overleg met enkele oud onderwijsmensen uit Heeswijk-Dinther worden er lesbrieven geschreven over de historie van Kasteel Heeswijk. Die lesbrieven worden beschikbaar gesteld aan de basisscholen van de drie kerkdorpen Heewijk-Dinther-Loosbroek. Bovendien ondersteunt de Stichting een aantal jaren het vervoer van de basisschoolleerlingen , die daadwerkelijk een bezoek brengen aan Kasteel Heeswijk. Later neemt de Rabobank dit initiatief over en breidt het uit naar alle basisscholen van de gemeente Bernheze. In 1990 wordt het eerste

bedrag uit het opgerichte Fonds beschikbaar gesteld. De VVV Heeswijk-Dinther ontvangt f 5.000,- voor de inrichting van haar nieuwe kantoor. In de periode 1990 – 2014 worden er 95 aanvragen ingediend, die overwegend allemaal aan de opgestelde criteria voldoen en die dus gehonoreerd kunnen worden. Vele organisaties en verenigingen in Heeswijk-Dinther-Loosbroek hebben inmiddels de weg naar Het Geleer gevonden en doen regelmatig een beroep op het in 1990 ingestelde Fonds.

Vanaf het begin van de discussie over de nieuwe taakstelling van de Stichting Het Geleer zijn enkele projecten daadwerkelijk in beeld geweest om met steun van de Stichting Het Geheer vlot getrokken te worden. Twee van die projecten hebben wel bestuurlijke ondersteuning gekregen, maar de uiteindelijke realisatie is zonder financiële inbreng van de Stichting Het Geleer tot stand gekomen. Zo is het behoud van smederij Thomassen geheel via particuliere investeringen door de kleinzoon van de vroeger smid Marinus Thomassen veilig gesteld. Nadat een poging is mislukt om in de negentiger jaren de Kildonkse Molen te verwerven, lukt het later aan de daarvoor opgerichte Stichting Kildonkse Molen om de molen te verwerven en te restaureren.

DE MEIERIJSCHE MUSEMBOERDERIJ……

Als onderdeel van ondersteuning vanuit het Fonds sociaal-culturele doelen komen er al snel vanuit de Stichting Meierijsche Museumboerderij verzoeken tot financiële ondersteuning. Tijdens een van de discussies over die verzoeken, komt binnen het bestuur van Stichting Het Geleer ter sprake dat het in eigendom verwerven van de vroegere boerderij van Jo Sigmans uitstekend zou passen in de doelstelling van de Stichting. De gemeente Heeswijk-Dinther is eigenaar van de boerderij en het onderhoud laat veel te wensen over. Per 1 januari 1994 zal de gemeente Heeswijk-Dinther worden samengevoegd met, zo zal later blijken, de gemeenten Nistelrode en Heesch. Wat zal er met de boerderij gebeuren binnen het grotere geheel van een nieuwe gemeente, die zeker in de eerste jaren na de fusie nog de nodige aanloop problemen te verwerken zal krijgen?

Het bestuur van Het Geleer maakt zich zorgen over de toekomst van de boerderij en ook voor de Stichting Meierijsche Museumboerderij (de huurder van de boerderij) is dat een grote zorg. Contacten tussen het College van Burgemeester en Wethouders van Heeswijk-Dinther en Het Geleer leveren snel resultaat op. Gelet op de ongewisse bestuurlijke toekomst lijkt het partijen een verstandige gedachte dat het Rijksmonument in particuliere handen gaat komen. De Stichting Het Geleer koopt op 31 augustus 1993 de Museumboerderij voor de boekwaarde met een terugkooprecht door de gemeente of haar rechtsopvolger voor de oorspronkelijke koopsom, vermeerderd met de in de toekomst door de Stichting Het Geleer te investeren bedragen voor restauratie en eventuele uitbreidingen. Met name de Stichting Meierijsche Museumboerderij juicht de aankoop

De Meierijsche Museumboerderij met schop.

van de boerderij door de Stichting Het Geleer van harte toe. In 1995 vindt de juridische overdracht plaats.

De boerderij staat al jaren als rijksmonument te boek. Al snel blijkt dat er een ingrijpende restauratie noodzakelijk is. De voorbereiding daartoe wordt getroffen en de plannen worden verder uitgewerkt. In de beginjaren na de eeuwwisseling vindt er een algehele restauratie van de boerderij plaats. Dankzij de middelen van de Rijksdienst voor de Monumentenzorg, de middelen van het Prins Bernhard Cultuurfonds en een forse investering van ongeveer € 125.000,- door Het Geleer zelf, wordt de boerderij in uitstekende conditie gebracht.

Mede door die restauratieactiviteiten heeft het werk van de Stichting Meierijsche Museumboerderij nieuwe impulsen gekregen en zijn er door inzet van vele vrijwilligers van de Stichting Meierijsche Museumboerderij prachtige ontwikkelingen op gang gekomen. Met inzet van eigen middelen en het binnenhalen van subsidies heeft de Museumboerderij haar activiteiten kunnen professionaliseren en uitbouwen.

Sinds enkele jaren zijn er duidelijke afspraken gemaakt tussen de eigenaar van het pand (de Stichting Het Geleer) en de exploitant van het pand (de Stichting Meierijsche Museumboerderij) voor wat betreft het onderhoud van het onroerend goed. De huur van het pand is laag en bij lange na niet kostendekkend. Door de inzet van de vele vrijwilligers van de Stichting Meierijsche Museumboerderij voor vele reguliere onderhoudswerkzaamheden kan de Stichting Het Geleer de totale onderhoudskosten tot acceptabele bedragen beperken. Er is een uitstekende werkrelatie ontstaan tussen de beide stichtingen, waarbij conform de ondersteuningscriteria de exploitatiestichting ook nog een beroep kan doen op het Fonds sociaal-culturele activiteiten van Het Geleer.

TOT SLOT……

In 1956 begon bij enkele ondernemers het besef te ontstaan dat ook de gemeenschap Heeswijk opgestoten zou moeten worden in de vaart der volkeren. Die enkelingen begonnen aan een avontuur waarvan de toekomst ongewis was. De mensen van het eerste uur waren gedreven en vastberaden. Zij durfden besluiten te nemen en namen, zeker naar huidige begrippen, grote risico's.
Met vallen en opstaan hebben de middenstanders van Heeswijk in de vijftiger jaren de basis gelegd voor een toeristisch recreatief product, dat een grote uitstraling heeft gehad op de ontwikkelingen van de gemeente Heeswijk en de latere gemeente Heeswijk-Dinther. De oorspronkelijke doelstellingen, die men voor ogen had zijn ten volle tot hun recht gekomen. Het bruisend stukje Heeswijk, dat op de Zandkant zijn oorsprong kent, heeft een grote bijdrage geleverd aan de economische ontwikkelingen van de plattelandskernen. Duizenden en duizenden recreanten hebben gedurende bijna 50 jaar de weg gevonden naar een bungalow op De Wildhorst of kwamen jaar in, jaar uit naar hun rustige vertrouwde plekje op de camping van Recreatieoord Heeswijk-Dinther.

Toen Bertje van den Berg aan zijn ideële recreatieve kar bleef sleuren, kende men het begrip Publieke Private Samenwerking (P.P.S. constructie) zeer zeker nog niet. Terugblikkend mogen we nu vaststellen dat de ontwikkeling van het bungalowpark met camping en zwembad in de regio van de Meierij van Den Bosch wellicht de eerste PPS constructie was in haar geschiedenis. Alleen die constatering al is er één om trots op te zijn.

De Wildhorst heeft door de jaren heen veel werkgelegenheid opgeleverd, zowel op haar eigen terrein als daar buiten. Dankzij het ontstaan van De Wildhorst kregen de bewoners van de Meerstraat in het begin van de zeventiger jaren versneld een aansluiting op het rioolnet aangereikt.
Menig bestuurder van de gemeente Heeswijk en het latere Heeswijk-Dinther zal er wel eens een slapeloze nacht aan overgehouden hebben, maar in financieel opzicht heeft de gemeenschap Heeswijk-Dinther in die tijd haar vruchten mogen plukken. De Wildhorst zorgde voor een stevige bijdrage in de gemeentekas. Daarbij zijn de erfpachtcanon en de onroerend zaakbelasting een tweetal structurele inkomstenbronnen voor de gemeente geweest. Het avontuur van het openlucht zwembad De Meerdonk was geïnitieerd door de gemeenteraad. De jaarlijkse exploitatielasten van het bad stegen met duizenden guldens per jaar naar grote hoogte. Dankzij de aangelegde camping kon vanaf het begin het tekort van het bad gecompenseerd worden. Vanaf 1986 werd de gemeente volledig verlost van jaarlijks een kwart miljoen gulden verlies op het bad. De Wildhorst nam de exploitatie van het zwembad over en gaf de garantie af , dat de inwoners van Heeswijk-Dinther tot in lengte van jaren zouden kunnen blijven zwemmen.
Na verkoop van De Wildhorst in 1988 heeft de oorspronkelijke eigenaar, de Stichting Recreatieoord Heeswijk-Dinther, stevige stappen gezet en is

zij onder de naam van Stichting Het Geleer in feite in de voetsporen getreden van de oorspronkelijke initiatiefnemers. De middenstanders van de vijftiger jaren wilden activiteiten in het dorp, zij wilden aan de weg timmeren met nieuwe plannen en ideeën; zij wilden iets betekenen voor Heeswijk en haar inwoners.

In navolging daarvan is de Stichting Het Geleer aan het werk gegaan. Iets betekenen voor de gemeenschap Heeswijk-Dinther en haar inwoners. Het Fonds sociaal-maatschappelijke en sociaal-culturele doelstellingen is daarbij een uitstekend instrument gebleken. Vele verenigingen en organisaties hebben in de afgelopen 25 jaar met succes op dat Fonds een beroep mogen doen. Het Rijksmonument aan de Meerstraat, ofwel de oude boerderij van Jo van Hein van Toon van Keesse, is eveneens in stand kunnen blijven dankzij de steun van Het Geleer. De Stichting Meierijsche Museumboerderij met haar vele vrijwilligers slaagt er nog dagelijks in om de historie van het plattelandsleven van rond 1900 daar levendig te houden. En met name deze activiteiten zorgen ervoor, dat ook nog vele generaties na ons kunnen blijven genieten van de geschiedenis van een bruisend stukje Heeswijk, dat in 1956 aan de Zandkant van Hezik is begonnen!